

Józsa Antal

IDEGEN ORSZÁGBÓL

– Miért búslakodol, halovány fiúcska?
Miért sírdogálsz az asztalra borulva?
– Azért búslakodom, én apátlan árva:
Édesapám elment idegen országba.

– Idegen országba? Melyik az az ország,
Hogy érte, az édes, mostoha lett hozzád!
– Messzire, messzire, tengeren is túl van,
Hol nincs szegény ember, hol csak csupa úr van.

– Ki mondta ezt néktek, halovány fiúcska?
Valami rossz lélek, ugye, hogy az súgta?
– Bizony az sugdosta, de szomorú nóta!
Édesapám szegény, csak szenved azóta.

– Hát ír-e levelet az édesanyádnak?
– Ír bizony, nekem is. Azt írja: Megáldlak.
Megáldlak, hogyha hű maradsz hazádhoz,
Honszerelmet zúgó, mormoló Tiszához.

Nincsen a magyarnak egynél több hazája.
Azt szeresse szíve, azt dicsérje szája!
Dolgozni, szenvedni máshol is kell tudni,
Oh, miért hát azért idegenbe futni!

Így írt édesapám, így írt a levélbe'
S ezzel bánatunkat szakította félbe.
Mert még azt is írta, áldja Isten érte:
A vándormadár is visszatér fészkére!...

(Az Én Újságom, 1906/6.)